

Plenum

Torsdag 24.9.2020 kl. 16.01—17.47

2.4. Muntlig fråga om våld i skolorna (Inka Hopsu gröna)

Muntligt spörsmål MFT 111/2020 rd

Muntlig frågestund

Talman Anu Vehviläinen: Ledamot Hopsu.

Debatt

16.21 **Inka Hopsu vihr:** Arvoisa puhemies! Koulukiusaaminen ja väkivalta ovat herättäneet huolta meissä kaikissa — ei vain viime päivien uutisten valossa, vaan siksi, että kiusaaminen, väkivallanteot ja lasten ja nuorten pahoinvointi ovat kaikissa viimeaikaisissa oppilaskyselyissä nousseet. Ne ovat suomalaisen koulun surullista arkipäivää. Me emme saa enää sulkea silmiämme ja korviamme tämän asian edessä. Opettajilla ja rehtoreilla pitää olla välineet — ja velvoite — puuttua koulussa tai toisen asteen oppilaitoksessa tapahtuvaan väkivaltaan tehokkaasti ja saada apua tilanteiden ennaltaehkäisyyn poliisilta ja sosiaaliviranomaisilta, esimerkiksi Ankkuri-toiminnan avulla.

Ministeri Andersson tai ministeri Ohisalo, millaisia matalan kynnyksen keinoja ja toisaalta velvoitteita puuttua kouluväkivaltaan ja kiusaamiseen on jatkossa tarjolla oppilaille, opettajille ja kouluille sekä oppilaitoksille?

16.22 **Opetusministeri Li Andersson** (vastauspuheenvuoro): Arvoisa puhemies! Ensinnäkin on mielestäni tärkeätä painottaa — että viesti tulee selväksi — että velvoite puuttua kiusaamiseen on jo olemassa. Se on jo lainsäädännössä opetuksen järjestäjillä, kaikilla, jotka koulussa toimivat, ja mielestäni on tärkeätä, että niin vanhemmat kuin myöskin lapset itse tietävät siitä.

Kuten kysyjä totesi, matalan kynnyksen palveluita — yhteistyömalleja, mitä on kehitetty — on eri puolilla Suomea. Yhteistyöstä lastensuojeluviranomaisten kanssa, monissa tapauksissa myöskin poliisin ennalta estävän työn kanssa, on saatu hyviä tuloksia. Sekin on ollut tapa terävöittää kaikenikäisille oppilaille, että vakavissa tapauksissa voi olla kyse henkisestä tai fyysisestä väkivallasta eli teosta, joka voi täyttää rikoksen tunnusmerkistää.

Myöskin kolmannen sektorin toimijoiden, erilaisten järjestötoimijoiden, kanssa tehdään eri puolilla Suomea hyvää työtä kiusaamista vastaan muun muassa vaikeiden ja pitkään jatkuneiden kiusaamistapausten selvittelyssä.

16.23 **Sisäministeri Maria Ohisalo** (vastauspuheenvuoro): Arvoisa puhemies! Kysymys on erittäin tärkeä, ja on hienoa, että tämä huoli jaetaan koko tässä salissa yhdessä ja että me voimme kaikki panostaa yhdessä siihen. Kuten täällä on mainittu, tämä moniammatillinen työskentelymalli — Ankkuri-tiimi yhtenä esimerkkinä — on jo nykyisellään erittäin toimi-

Punkt i protokollet PR 118/2020 rd

va malli, jossa poliisi yhdessä sosiaalitoimen, terveystoimen ja nuorisotyön kanssa puuttuu tilanteisiin jo siinä vaiheessa, kun ne eivät vielä ole menneet liian pahoiksi. Pahimmillaanhan kiusaamisessa on kyse jo rikosasiasta.

Tässä asiassa hallitus on jo edennyt. Se on lisännyt poliisien resursseja, ja esimerkiksi tänä vuonna poliisille tulleita uusia määrärahoja on nimenomaan kohdistettu lapsiin kohdistuvien rikosten ennalta estämiseen, ja totta kai on niin, että tämä työ ei voi loppua siihen, mitä tämä hallitus tekee. Tämän täytyy jatkua tästä pitkälle.

Koronakriisi on osoittanut sen, että jo valmiiksi vaikeassa asemassa olevat ihmiset ovat myös kärsineet entistä enemmän. Se, että esimerkiksi lastensuojeluilmoituksia ei moniammatillisessa yhteistyössä ole pystytty tekemään tänä aikana, osoittaa sen, että korona saattaa pahimmillaan vielä pahentaa tilanteita, joissa ei päästä puuttumaan [Puhemies koputtaa] lasten ja nuorten arkeen hyvissä ajoin.

16.25 Ville Tavio ps (vastauspuheenvuoro): Rouva puhemies! Tahdon vähän nostaa esiin vielä tuota lasten ja nuorten sosiaalisen median käyttöä, koska sen ongelmista ei olla ehkä puhuttu tarpeeksi, ei olla havahduttu niihin. Siellä ei ole se pelkkä kiusaamismahdollisuus, vaan kun lapset ovat kasvaessaan heikommassa asemassa, niin se sosiaalisen median käyttö — itse asiassa usean yhdysvaltalaisen tutkimuksen mukaan — lisää mielenterveyden ongelmia. Se pinnallisuus, mikä siellä on, vääristää minäkuvaa. Siitä seuraa aika vakavaa pahoinvointia tulevaisuuden aikuisille, minkä yhteiskunta sitten maksaa.

Perussuomalaiset tahtoisivat kysyä kännykän käytöstä kouluissa. Tarvitseeko sitä kännykkää näpertää siellä koulussa, kun varmaan täälläkin näkee, että aikuisena ehtii näpertää ihan tarpeeksi? Nyt on apulaisoikeusasiamies antanut päätöksen, että opettajat eivät saa kerätä oppilaiden kännyköitä pois tunnin ajaksi. Tarvitseeko koulupäivän aikana edes käyttää sitä älypuhelinia? Kysyn ministeriltä: aiotteko tehdä vaadittavat lakimuutokset, että ne kännykät [Puhemies koputtaa] saataisiin pois kouluista?

16.26 Opetusministeri Li Andersson (vastauspuheenvuoro): Arvoisa puhemies! Yleisenä käytäntönä voi todeta sen, että opetusministeri aika vähän puuttuu sellaisiin asioihin, jotka liittyvät siihen koulujen arkeen, siis tämäläisiin toimintamalleihin, jotka enemmän ovat [Mika Niikon välihuuto] niiden vastuulla, jotka toimivat ja työskentelevät oppilaitoksen arjessa, rehtorit ja opettajat ynnä muut.

Sellaista viestiä en ole itse saanut opetuksen kentältä tai sidosryhmiltä, että toivottaisiin lakimuutosta nimenomaan tämän kännykkäasian hoitamiseksi. Olen siksi luottanut siihen, että opetusalan ammattilaiset kyllä pystyvät puuttumaan niissä tilanteissa, joissa se on häiritsevää, häiritsee opetusta tai häiritsee muita oppilaita, eli ainakaan opetusministerin korviin asti ei ole kantautunut opetusalan ammattilaisilta toiveita lakimuutoksista tältä osin. [Välihuutoja perussuomalaisen ryhmästä]

16.27 Sari Multala kok (vastauspuheenvuoro): Arvoisa puhemies! Vantaalaisessa koulussa tapahtunut väkivallanteko on järkyttävä, ja kuten täällä on todettu, valitettavasti se ei ole ainutlaatuinen. Sen sijaan, että kyselemme täällä, että mitä sinä tai mitä joku toinen voisi tehdä, voisimme kysyä kaikki itseltämme: mitä minä voin tehdä? Jokainen meistä, jolla on lapsia, jokainen, joka on lasten kanssa tekemisissä, on vastuussa siitä, että meidän yhteiskuntamme on sellainen, että jokaisen lapsen on turvallista tulla kouluun.

Punkt i protokollet PR 118/2020 rd

Olen iloinen siitä, että opetusministeri Andersson kertoi meille, että näitä asiantuntijoiden esittämiä toimia ollaan nyt pistämässä toimeen. Opetushallitus tuo ohjeistuksen, se on erittäin hyvä.

Itse olen pyrkinyt omalta osaltani huolehtimaan siitä, että meidän kaupungissamme Vantaalla huolehditaan nyt siitä, että kaikki toimintamallit ovat kunnossa ja tällaista ei enää koskaan pääsisi tapahtumaan. Se ei kuitenkaan riitä, vaan tarvitaan kaikki aikuiset mukaan. Lyhyellä aikavälillä palkataan lisää aikuisia, luodaan käytännössä tällainen Ankkuri-toiminnan tyyppinen malli näihin vakaviin tapauksiin.

Mutta, opetusministeri Andersson, kysyisin: sen sijaan, että nyt pohditaan uusia [Puhemies koputtaa] toimenpiteitä, voisivatko kaikki parlamentaarikot yhdessä pohtia, miten jokainen meistä eri rooleissa voisi vaikuttaa siihen, [Puhemies: Aika!] ettei tällaista enää tapahtuisi?

16.28 Opetusministeri Li Andersson (vastauspuheenvuoro): Arvoisa puhemies! Olen kyllä kysyjän kanssa aivan samaa mieltä, että totta kai jokaisella ihmisellä on vastuu siitä, minkälaista esimerkkiä me annamme, vastuu siitä, miten me käytäydymme toisiamme kohtaan niin täällä salissa kuin tämän salin ulkopuolella, esimerkiksi sosiaalisen median kanavissa, mistä tässä aikaisemmin kannettiin huolta.

Ja uskon kyllä itse, että jos jokin asia yhdistää poliitikkoja, yhdistää puolueita poliittisen skaalan eri laidoilta Suomessa, niin koulukiusaamisen vastainen työ. Uskon, että meillä on yhteinen vahva tahto huolehtia siitä, että tältä osin kaikkien suomalaisten lasten oikeudet myöskin toteutuvat, ja tämä on ollut yksi syy, minkä takia minä olen halunnut kutsua kaikki eduskuntapuolueet mukaan tähän toimenpideohjelman työstämiseen, että me voimme myöskin yhdessä antaa signaalin koko suomalaiseen yhteiskuntaan siitä, että tämä on yhteinen asia ja tämä on asia, josta me olemme kaikki samaa mieltä.

16.29 Kristiina Salonen sd (vastauspuheenvuoro): Arvoisa puhemies! Aina kun koulu-kiusaamiseen puututaan, lähetetään vahva viesti koko yhteisölle siitä, että tämä ei saa enää toistua, ja se on tärkeä viesti. Mutta kun puutumme kiusaamiseen, olemme usein jo myöhässä. Sitä ovat edeltäneet vuosien ikävät tilanteet, vuosien painostus, usein se on voinut jatkua alakoulusta aina yläkouluun asti, ja se seuraa sitä ihmistä myöskin aina aikuisuuteen asti.

Kiusaamisen varhaiset enteet näkyvät jo päiväkodeissa. Se on enemmän siellä toisen lapsen poissulkemista, leikin ulkopuolelle jättämistä. Me tiedämme, kuten ministeri totesi, että päiväkodeissa tehdään jo paljon työtä lasten tunnetaitojen ja yhdessä leikkimisen parantamiseksi, ja tämä on tärkeää.

Kiusaajan taustalla on usein kuitenkin oman perheen pahoinvointia. Arvoisa ministeri, koronakriisi on lisännyt huoltajuuksriitoja, parisuhdeongelmia, [Puhemies koputtaa] taloudellista huolta. Nämä vaikuttavat väistämättä lapsiin. Mitä voisimme tehdä perheiden hyvinvoinnin parantamiseksi?

16.31 Perhe- ja peruspalveluministeri Krista Kiuru (vastauspuheenvuoro): Arvoisa puhemies! Erittäin tärkeätä on huomata, että lasten ongelmat ovat koko perheen ongelmia. Sen takia erittäin olennaista on koko eduskunnan sitoutuminen perhepolitiikan tekemiseen. Lasten ja perheiden arjen tukeminen käy käsi kädessä. Siltä osin olemme lisäämässä ensinnäkin merkittävästi resursseja siihen, että me voimme aidosti tehdä lasten ja perhei-

Punkt i protokollet PR 118/2020 rd

den palveluissa muutoksia ja vastata tämän päivän perheiden tarpeisiin. Toisaalta meidän on käynnistettävä tukitoimia paljon varhaisemmin, paljon intensiivisemmällä tavalla, jotta lasten ja nuorten kohdalla heti, kun tulee ongelmaa, siihen pystytään puuttumaan. Tältä osin oppilas- ja opiskelijahuollon tarpeiden nosto on olennaista, ja siihen jo ministeri Andersson viittasi.

Lisäksi matalan kynnyksen tukipalveluiden ulottaminen kouluun niin, että keskustelua pu alkaa heti, on aivan olennainen tekijä, [Puhemies koputtaa] jolla me voimme jatkossa menestyä. Tämä toimintamalli on nyt lanseerattu eri puolille Suomea heti hallituskauden aluksi, ja kiitos siitä eduskunnalle.

16.32 **Veronica Rehn-Kivi r** (vastauspuheenvuoro): Arvoisa puhemies, värderade talman! Alla barn har rätt till en trygg skolgång och alla former av mobbning och våld mellan eleverna måste genast åtgärdas och stoppas.

Kaikilla kouluissa työskentelevillä aikuisilla, oppilashuollolla sekä ennen kaikkea perheilä on vastuu siitä, että jokaisen oppilaan koulunkäynti on turvallista ja että koulunkäynti on hänelle mukava kokemus. Kysynkin hallitukselta: voiko hallitus vaikuttaa siihen, että ymmärrys asian vakavuudesta ja vuorovaikutus koulun, oppilashuollon ja lasten vanhempien välillä paranevat?

16.33 **Opetusministeri Li Andersson** (vastauspuheenvuoro): Arvoisa puhemies! Hallitus voi kyllä omalta osaltaan vaikuttaa ja hallituksen kuuluukin vaikuttaa siihen, että asian vakavuus tulee ymmärretyksi koko suomalaisessa yhteiskunnassa. Taas kerran näen, että se on sellainen asia, jossa jokainen tässä salissa voi tehdä oman osansa.

Monet kiusaamisen uhrin ovat olleet yhteydessä ja ihan tuoneet esille sen, että vakavissa tapauksissa tosiaan ei pidä puhua koulukiusaamisesta vaan suoranaisesta väkivallasta, henkisestä tai fyysisestä sellaisesta. Ja minusta tämäkin on tärkeä viesti, joka liittyy siihen, kuinka vakavasta asiasta on kyse.

Vuorovaikutusta tarvitaan ehdottomasti niin kodin ja koulujen kuin esimerkiksi oppilas- ja opiskelijahuollon ja muiden ammattiryhmien välillä. Taas kerran näen, että tämäkin, että me pidämme huolta koulutuksen resursseista — että sieltä ei leikata tai vähennetä opettavaa henkilöstöä, että me nyt vahvistamme oppilas- ja opiskelijahuoltoa, tuomme sinne ne mitoitukset — tukee tätä vuorovaikutusta ja tukee myöskin sitä, [Puhemies koputtaa] että opettajilla on aikaa koulun toimintakulttuurin kehittämiseen.

16.34 **Kaisa Juuso ps** (vastauspuheenvuoro): Arvoisa rouva puhemies! Ruotsissa opettajilla on kokonaistyöaika, joka tarkoittaa käytännössä sitä, että he ovat paikalla koulussa kahdeksasta neljään, ja kokemuksesta tiedän, että heillä on silloin myöskin aikaa tukiopeutukseen, heillä on aikaa kiusaamistilanteiden ratkomiseen ja heillä on aikaa yhteydenpitoon vanhempien kanssa muutoinkin kuin Wilman välityksellä. Suomessa tätä velvoitetta kokonaistyöaikaan ei ole. Ruotsissa ja Norjassa oppilailta on myös oikeus vahingonkorvaukseen, mikäli kiusaamiseen ei puututa riittävällä tavalla. Arvoisa opetusministeri, ovatko nämä teidän mielestänne sellaisia työkaluja, joilla tähän kiusaamisongelmaan voitaisiin puuttua?

Punkt i protokollet PR 118/2020 rd

16.35 Opetusministeri Li Andersson (vastauspuheenvuoro): Arvoisa puhemies! Kiitoksia edustajalle hyvin konkreettisista kysymyksistä ja ratkaisuehdotuksista.

Ehkä sen verran totean, että nämä työaikaan liittyvät kysymykset eivät ole hallituksen työkalupakissa vaan ovat niiden työmarkkinaosapuolten asia, jotka niistä neuvottelevat.

Muilta osin, kuten totesin jo aikaisemmin, myöskin Suomessa voi tulla kyseeseen vahingonkorvausvelvollisuus, kun puhutaan opetuksenjärjestäjistä — jos on kyse vakavasta tapauksesta, jossa opetuksenjärjestäjä on laiminlyönyt omia velvoitteitaan lainmukaisesti turvata tätä turvallista opiskeluympäristöä — ja joissain äärimmäisissä tapauksissa myöskin rikosoikeudellinen vastuu liittyen virkarikoksiin.

16.36 Oikeusministeri Anna-Maja Henriksson (vastauspuheenvuoro): Arvoisa puhemies! Erittäin tärkeä keskustelu, ja on erittäin tärkeää, että me saamme myöskin viestin perille siitä, että jokainen väkivaltateko on yksi liikaa. Myös koulukiusaaminen, kun se on pahoinpitelyä, on rikos, ja vaikka tekijä olisi alle 15-vuotias, hänelle saattaa siitä syntyä myös vahingonkorvausvastuu. Tämä on asia, mikä pitää myös pitää mielessä. Jokaisen vanhemman on myös hyvä muistuttaa omia lapsiaan siitä, että ei ketään saa kiusata, ei fyysisesti, ei henkisesti, ja siitä, että siitä voi joutua vastuuseen, vaikka ei olisi täyttänyt 15 vuotta. Vanhemmilla on vastuu omista lapsistaan, on tämmöinen valvontavastuu, ja myös vanhemmat voivat joutua vahingonkorvauksen maksajiksi, jos heidän lapsensa syyllistyvät rikolliseen tekoon. Tämä on myös hyvä asia [Puhemies koputtaa] muistaa ja muistuttaa lapsia niin koulussa kuin siellä [Puhemies koputtaa] kotona keittiönpöydän ääressä.

16.37 Sari Sarkomaa kok (vastauspuheenvuoro): Arvoisa rouva puhemies! Vantaan koulussa tapahtunut väkivallanteko on vakava rikos, ja on tärkeää, että ihan joka kodissa, joka koulussa ja myös täällä eduskunnassa pysähdytään miettimään, mitä voimme tehdä, että voimme estää vastaavaa tapahtumasta. Opettajat ovat nostaneet esille vahvan huolen siitä, että hallitus on nyt siirtämässä maakuntiin oppilashuollon, joka on keskeisin keino vaikuttaa ja estää kiusaamista ja puuttua väkivallantekoihin. Viimeksi eilen psykologit, keskeiset asiantuntijat, totesivat, että tämä siirto, ei vain hallinnon siirtona vaan pykälämuutoksina, romuttaa sen keskeisen keinon, sillä oppilashuolto voi auttaa lapsia ja nuoria ja todellakin estää väkivaltaa ja kiusaamista kouluissa. Vetoan ja pyydänkin, että hallitus, kuulisitte tämän hätähuudon asiantuntijoilta ja peruisitte tuon esityksen. Tämä on erityisen tärkeää sen takia, että merkittävä osa vakavastakaan kiusaamisesta ja väkivallanteoista ei tule aikuisten korviin. Kysynkin: mitä hallitus aikoo tehdä, jotta lapset uskaltaisivat puhua, uskaltaisivat kertoa väkivallasta ja kiusaamisesta, [Puhemies koputtaa] että lapset voisivat ilman pelkoa luottaa, että kun siitä puhuu, [Puhemies koputtaa] kiusaamisesta ja väkivallasta, kiusaaminen ei pahene vaan oikeasti saa apua.

16.38 Perhe- ja peruspalveluministeri Krista Kiuru (vastauspuheenvuoro): Arvoisa puhemies! Nyt on hyvin tärkeää, että me ymmärrämme, että hallituksen sote-esityksessä ei ole sellaista kohtaa, johon jo kahdesti on tässä keskustelussa vedottu ja annettu ymmärtää, että opiskelijoita palvelevat kuraattorit ja psykologit siirrettäisiin kouluista ja oppilaitoksista pois. Näin ei olla tekemässä. Kysymys on sosiaali- ja terveydenhuollon uudistuksesta, jossa toteamme, että koulu- ja opiskelijaterveydenhuolto ovat terveydenhuollon palveluja. Johdetaanko näitä ihmisiä, jotka ovat kaikki sosiaali- ja terveydenhuollon ammattihenkilökuntaa — neljä eri ammattihenkilöiden ryhmää — ja jotka lapsia ja nuoria palvele-

Punkt i protokollet PR 118/2020 rd

vat tämän kouluverkkomme puitteissa, rehtoreiden toimesta vai johdetaanko heitä sosiaali- ja terveydenhuollon johtajien toimesta? Tässä sote-esityksessä lähdetään siitä, että nämä palvelut säilyvät ja ne toteutetaan aina lähipalveluina kouluissa ja oppilaitoksissa [Puhemies koputtaa] ja nämä tilat on tarjottava kouluissa ja oppilaitoksissa. Nyt on kysymys vain siitä, [Puhemies koputtaa] kuka johtaa. Sote-porukkaa johtaa sote-porukka.

16.40 **Ari Koponen ps** (vastauspuheenvuoro): Arvoisa puhemies! Jo perusopetuslain ja ammatillisesta koulutuksesta annetun lain nojalla oppilaalla ja opiskelijalla on oikeus turvalliseen opiskeluympäristöön, mutta nämä lainkohdat eivät tällä hetkellä täyty. Tälläkin hallituskaudella on tehty hallitukselle useita erilaisia aloitteita yli puoluerajojen. Osaa näistä uusista, ennaltaehkäisevistä toimintamalleista on pilotoitu Suomessa tai ulkomailla todella rohkaisevilla tuloksilla, eli konkreettisia ratkaisuehdotuksia ongelmiin löytyisi. Asian ratkaisu pähkinänkuoressa: tunnetaidot, hyvinvoiva kouluympäristö, hyvinvoivat oppilaat, hyvinvoivat opettajat ja oppilashuolto. Ei hyvinvoivan lapsen tai aikuisen tarvitse kiusata. Hyvinvoivassa kouluympäristössä myös opitaan paremmin.

Arvon hallitus, mihin nämä kaikki teille suunnatut ehdotukset ovat edenneet? Voimme sanoa, etteivät ne toimi, jos te ette edes kokeile niitä laajemmin? Juuri tämä osoittaa hallituksen välinpitämättömyyden ja sen, miksi emme todellakaan voi sanoa tehneemme kaikkeamme koulussa esiintyvän väkivallan ja kiusaamisen estämiseksi. Kaikille kaikkea, [Puhemies koputtaa] kohta kukaan ei saa mitään — se on tämän hallituksen ongelma. [Puhemies koputtaa] Priorisoikaa.

16.41 **Opetusministeri Li Andersson** (vastauspuheenvuoro): Arvoisa puhemies! Tämä hallitus on käynnistänyt Oikeus oppia -nimisen yli 300 miljoonan hankkeen, jonka tavoitteena on vahvistaa laatua ja tasa-arvoa niin varhaiskasvatuksessa kuin perusopetuksessa. Se, mitä tämän hankkeen puitteissa tehdään konkreettisesti, on se, että me annamme myös rahallisia resursseja koulutuksen järjestäjille muun muassa juurikin näiden ennaltaehkäisevien toimintamallien toteuttamiseen. Ehkä erotuksena on se, että minä en pidä viisaana, että hallitus menee sanomaan juuri sen, miten kaikissa eri kunnissa ja kaikissa eri kouluissa pitäisi toimia, vaan luotan siihen, että myöskin kouluissa tiedetään, että tarvitaanko tähän meidän kouluympäristöön psykiatrinen sairaanhoitaja, tarvitaanko tänne lisää erityisopettajia, tarvitaanko nuorisotyöntekijöitä vai ehkä koulumummoja tai -vaareja. Meillä on lukuisia erilaisia hyviä toimintamalleja, ja näen, että parhaiten me tuemme näitä ennaltaehkäiseviä toimintamalleja pitämällä huolta siitä, että resurssit siellä oppilaitosten arjessa [Puhemies koputtaa] ovat kunnossa.

16.42 **Marko Kilpi kok** (vastauspuheenvuoro): Rouva puhemies! Kukaan ei valvo kouluja. Kukaan ei varmista, että koulutuksen järjestäjät tekevät riittävästi kouluväkivallan tilanteiden hoitamiseksi. Ruotsissa ja Norjassa valvotaan, ja siellä on mahdollista hakea vahingonkorvauksiakin tällaisissa tilanteissa. Suomessakin lainsäädäntö tämän kyllä mahdollistaisi, mutta meiltä puuttuu valvonta. Meillä ei ole yhteneviä suunnitelmia eikä toimintamalleja kouluväkivaltatilanteiden hoitamiseksi, ei valtakunnallisesti eikä kunnallisesti. Jokainen koulu saa hoitaa hommansa niin kuin haluaa. Yhdessä koulussa toimenpiteet toimivat, toisessa eivät, ja tällaiset koulut saattavat olla näköyhteyden päässä toisistaan. Kaiken muun lisäksi tämä on valtava tasavertaisuusongelma.

Punkt i protokollet PR 118/2020 rd

Tässä vain muutamia ongelmia mainitakseni. Ne ovat hyvin selkeitä, perustavaa laatua olevia, rakenteellisia, mitään uutta ei niitten korjaamiseksi tarvitse tehdä, ja kaiken lisäksi nämä korjaustoimenpiteet saattaisivat olla vielä hyvinkin kustannusneutraaleja. Edellä mainittujen lisäksi minä nyt haluaisin arvon hallitukselta kysyä: milloinka ryhdytään ihan oikeasti hommiin, korjattavaa nimittäin löytyy?

16.43 **Opetusministeri Li Andersson** (vastauspuheenvuoro): Arvoisa puhemies! Hommiin on jo ryhdytty, hommia pitää tehdä koko ajan, ja niiden pitää myöskin jatkua tämän hallituskauden jälkeen. Minä olen tänään kyselytunnin aikana jo luetellut useita eri toimenpiteitä, mitä on tehty: Olemme käynnistäneet tämän ison Oikeus oppia -hankkeen jo viime syksynä, olemme toimeenpanneet niitä ehdotuksia, jotka tämä laaja asiantuntijaryhmä, joka työskenteli viime vaalikaudella, on ehdottanut. Sen lisäksi tulemme tekemään toimenpideohjelman, johon työhön me osallistamme mukaan kaikkia eduskuntapuolueita. Tulemme muuttamaan varhaiskasvatustaloudellista tuen oppimisen vahvistamiseksi sekä vahvistamme oppilas- ja opiskelijahuollon resursseja ja säädämme sitovista mitoituksista näihin palveluihin. Nämä nyt muutamia esimerkkejä mainitakseni siitä, mitä tämä hallitus tulee tekemään tämän vaalikauden aikana. Mutta tässä työssä onnistutaan ainoastaan, mikäli se on pitkäjänteistä, mikäli kaikki tässä salissa ovat sitoutuneita pitämään huolta meidän sivistyspalveluistamme ja niiden tulevaisuudesta.

Frågan slutbehandlad.